

Oplevelsesberetning

Baronesse Sophie Koch von Clanner, udateret

Jeg havde den lykke, ofte og gennem år at kunne deltage i sammenkomster med Bruno Gröning, havde også personlig kontakt med ham, og har set og oplevet utallige af hans helbredelser. Jeg føler mig derfor berettiget, og også af taknemmelighed forpligtet til at meddele mine oplevelser og erkendelser til andre, og især til vort fællesskab.

Da alle aviser i 1949 skrev om Grönings opsigtsvækkende helbredelser, bad min datter mig om at bringe en forbindelse til veje med Gröning, med henblik på at få hendes mand helbredt. I Rheinland, hvor min datter opholdt sig, var der helbredelsesforbud mod Gröning, og der var endog udstedt befaling om fængsling. Min svigersøn led af rystelammelse. Åndeligt var han allerede meget påvirket af sygdommen. Ellers blev han anset for fuldkommen rask. Lægerne havde erklæret, at de ikke kunne helbrede ham, han fik beroligende midler som atropin og skopolamin.

Min datter og jeg var trods det daværende "Gröning-postyr" skeptiske og afventende indstillet overfor Gröning. Men da den syge satte hele sit håb til Gröning, og hele tiden bønfalet sin kone, ville hun ikke afslå ham dette sidste forsøg på at blive rask. Trods bekendtskabet med Harwart, mislykkedes alle forsøg fra min side, på at komme frem til Gröning.

For at tilfredsstille den syges ønske, besluttede jeg uden videre at køre til Traberhof med den syge, som i mellemtiden var kommet her.

Vi ankom en tirsdag ved middagstid. En stor mængde ventede allerede på Gröning, og mængden forøgedes i de følgende dage. På langsiden af huset lå og sad de alvorligst syge, tilfælde, der almindeligvis ikke blev set offentligt, og bagved var der rækker af biler opmarcheret, og bag dem igen den store mængde mennesker, dels syge, dels nysgerrige.

Gröning var ikke til stede. Af og til kom en mand ud på husets altan, talte til mængden og forklarede, at også når Gröning ikke var der, så var dette sted bestrålet af ham, for mig et uklart begreb dengang. Menneskene skulle tro på deres helbredelse og bede til Gud. Lejlighedsvis kom også en mand ud fra huset for at behandle nogle syge. Men behandlingen bestod kun i, at han talte til de syge, men udtrykkeligt erklærede, at han ikke helbredte gennem egen kraft, men stod i forbindelse med Gröning, der sendte ham kraften til at helbrede. Om den helbredende dannede der sig en sværm af mennesker, som gjorde det umuligt for mig at nå hen til ham med min syge. Der skete helbredelser, nogle gennem påvirkningen af den helbredende, men de fleste uden hans medvirken. Når der var indtrådt en helbredelse, råbte folk: "Helbredt!", bad og sang: "Gud, vi lover dig!" De troede forståeligt nok på mirakler. Jeg

troede derimod ikke på, at et menneske kunne udføre mirakler. Sommetider hørte man råbet om helbredelse fra den forreste, så fra den bageste del af mængden, så fra højre og så fra venstre.

Jeg fortæller kun om de tilfælde, der skete i mine nærmeste omgivelser, som jeg uden vanskelighed kunne iagttage. Jeg så et tidligere lammet barn med succes gøre sine første forsøg på at gå, så en mand, der kastede sine krykker bort og gik derfra, som om han aldrig havde bevæget sig anderledes. Jeg iagttog en sigøjnerske, der i smerterne ved helbredelsen kastede sig på jorden, inderligt bedende, og opfordrende os til at støtte hende med vore bønner. Pludselig sprang hun op med råbet: "Jeg er helbredt!", og stormede hen til et af sine familiemedlemmer, der sad i nærheden med lammede ben. Hun omfavnede ham fuld af glæde. Og nu begyndte også han at bevæge benene. Man hjalp ham op, og han gjorde allerede de første forsøg på at gå, skønt endnu støttet.

I en bil nær ved, hvor jeg stod, var et ægtepar med et ca. to år gammelt barn. Det lå på ryggen, sidde kunne det ikke, bevægelsen i armene var rykvis, ansigtet forkrampet, for at udtrykke det mildt. Ægteparret var kommet dagen før mig, og fortalte fulde af glæde, at barnet, som aldrig havde kendt til en rigtig søvn, straks var faldet i søvn her. Efter sin første opvågning og de derpå følgende dage, bemærkede de allerede en bedring i dets befindende, fortalte de, og vi måtte også beundre det mindste fremskridt, der var sket i barnet under søvnen. De ville blive, til barnet var helt rask.

Fredag eftermiddag kom Gröning, og endnu samme nat kørte de to hjem. Barnet sad glad leende på faderens arm, og gjorde indtryk af at være et fuldstændig normalt barn.

Den anden aften efter min ankomst, strømmede regnen ned. Jeg søgte et smuthul, og fandt på parkeringspladsen en bus, som der kun var få personer i. Jeg spurgte chaufføren, om vi måtte sætte os ind her, hvad han også tillod. Uventet kom helbrederen ind i bussen, gik hen til en kvinde – jeg havde ikke tidligere set, hvad hun fejlede – og helbredte hende. Hun erklærede også, at hun var helbredt.

Før en anden kunne komme mig i forkøbet, fik jeg helbrederen gjort interesseret i min syge. Han opfordrede ham til at lægge de sitrende hænder på knæene, og at beholde dem der, hvad der trods gentagne opfordringer ikke lykkedes, for hænderne rutsjede hele tiden op på lårene. Min syge gjorde et fuldkommen hjælpeløst indtryk, og blev stadig mere hjælpeløs, jo mere helbrederen anstrengte sig med ham, til jeg rent ud sagt tabte tålmodigheden, og kategorisk sagde: "Hvis du vil helbredes, må du gøre, hvad der bliver sagt." Det kan være, at min energi blev overført på ham, eller den syge tog sig sammen, men hans sitren aftog mærkbart, til den til sidst helt holdt op.

Helbrederen forlod vognen. Nu sad der i vognen også en tyk kvinde, tydeligt også en helsesøgende. Denne begyndte, i ordets værste betydning, at skælde og smælde. Hun var synligt opbragt over at jeg, indtrænger i den vogn, de havde lejet, havde

opnået helbredelse for min syge. Denne overfusning ophidsende min syge, han ønskede at gå, men jeg ville ikke sådan uden videre give efter. Først da jeg mærkede, at min syge igen begyndte at sitre, fulgte jeg hans ønske. Min syges tilstand var ved ophidselsen blevet den samme som før helbredelsen. Vi gik hen mod huset, hvis døre netop blev åbnet, og opnåede at få lov til at komme ind, og så havde jeg også den glæde at se en mor, hvis datter netop havde fået sit syn igen.

Nu kom en polak herind, han bar et menneskebundt, som han lagde på bordet. Lemmerne var forkrampede, ansigtet viste tydeligt, at det var en tåbe, munden var forvredet, og han gav dyreagtige lyde fra sig. Ved lejlighed blev han båret ind i et tilstødende værelse, og efter en rum tid bragt tilbage igen, og nu satte man ham allerede på bordet igen. Fødderne var ikke mere trukket ind, men hang ned fra bordet, han bevægede dem også, lo fornøjet, glædede sig over sine fødder, og derved fik hans ansigt et mere menneskelignende udtryk.

I samme rum befandt sig også en mand, der gik med stokke, og som satte sine fødder helt udadvendt, så de stod i en ret vinkel udad. Også denne gik ind i rummet og kom ud, greb mig i armen og sagde: "Ser De ikke, mine platfødder er væk!", og gik ganske normalt frem og tilbage. Senere gik han også alene, uden stokke, ned ad trappen.

Vi blev kort bedt om at forlade huset. Jeg bragte min syge til bekendte, og gik en tur i en nærliggende skov for at tænke over alt, hvad jeg havde set, og forsøge at bringe det oplevede under en fællesnævner. Og da jeg ikke kom til noget resultat, besluttede jeg at blive til Gröning kom, og håbede gennem ham at få en forklaring på hændelserne.

Fredag aften kom Gröning, beskyttet af beskyttelsesfolk mod mængden, der rakte hænderne imod ham og søgte at berøre ham. Han trådte ud på altanen, og bad om en halv times hvilepause. Med Grönings tilstedeværelse havde stemningen i mængden ændret sig. Af en bølgende, urolig masse var der blevet et roligt, fredeligt folk. Der herskede en andægtig, kirkelig atmosfære.

Og så kom Gröning, han stod med armene støttet på brystværnet og så længe ud i det fjerne, og så ind i mængden, og talte til dem. Hvad Gröning sagde, er så almindelig kendt, at jeg ikke behøver at gentage det her. Så hvilede hans blik igen på mængden. Ind imellem så han skarpt på et sygdomstilfælde, frem for alt, når han hørte en stønnen, som så også straks forstummede.

Helbredelsesråbet kom først fra periferien af mængden, og rykkede så ind mod midten, til man hørte det helt fremme foran. Da jeg havde besluttet mig til at afprøve en helbredelse på mig selv for at få en nøgle, har jeg ikke kunnet iagttage antallet på helbedelserne, som fulgte under Grönings tilstedeværelse.

I foråret blev jeg udskrevet fra sygehuset efter ophelingen af et mavesår, med den bemærkning, at jeg skulle være forsigtig, da mavesår særlig nemt gentog sig om efteråret. Jeg var helbredt, men kunne ikke tåle fed mad og kolde, flydende ting.

Jeg satte mig bekvemt i bilen, koncentrerede mig og iagttog, hvad der nu ville udvikle sig i min krop. Pludselig mærkede jeg, hvordan min mave bevægede sig, som om den blev endevendt, og noget varmt skrabede indersiden. Siden har min mave fungeret. Nu havde jeg godt nok selv reageret på Grönings helbredelse, men løsningen på spørgsmålet, som den skulle have forklaret, var jeg ikke kommet nærmere.

Nogle, som stod i nærheden af altanen, kastede stanniolkugler op til Gröning, for at han skulle berøre dem. Gröning bad om ingen kugler at få kastet. Vi skulle hver tage en genstand i hånden, som han ville bestråle. Jeg tog også en metalgenstand i hånden, og iagttog hvad der fulgte. Pludselig følte jeg en strøm løbe langs min arm, noget lignede som en elektrisk strøm, men med den forskel, at den bevægede sig langsomt, til den nåede genstanden i min hånd.

Efter min opfattelse var gåden løst for mig. Jeg kom til den overbevisning, at Gröning udsendte stråler. Han var senderen, de syge modtagerne.

For til slut at komme tilbage til min syge. Han kørte helbredt tilbage.

Jeg tilbød en helsesøgende, der fra Rosenheim ville køre til Traberhof, hvor Gröning skulle komme, at følge ham.

På en stor eng foran huset var hundreder af mennesker forsamlet, som ventede på Grönings ankomst. Men hvilke mennesker! Jeg havde endnu aldrig set så megen fysisk elendighed på én gang. Mødre med forkrøblede børn, hvis lemmer var deformerede, åndssvage osv. Jeg vil helst ikke beskrive det nærmere, det var frygteligt at se.

Jeg trak mig tilbage til den bageste del af engen, der var man ikke udsat for synet af denne elendighed.

Gröning skulle komme, men blev hele tiden opholdt af andre helsesøgende, og Gröning kan ikke sige "nej", når han kan hjælpe, hvad jeg ofte senere oplevede.

Vi ventede om eftermiddagen, natten over, først næste dag kom Gröning. Mens vi ventede, blev det meddelt os, at Gröning lod sige, at han tankemæssigt var med os og tankemæssigt var forbundet med os. Og pludselig blev en eller anden af mængden helbredt, og han istemte sangen: "Store Gud, vi lover dig!", og vi sang alle med. Og igen og igen lød sangen, så her og så der. Igen var der sket en helbredelse.

Jeg kan kun berette om de helbredelser, der skete i min umiddelbare nærhed, da ansamlingen af mennesker var for tæt til, at man kom hen til den helbredte. På et tæppe sad en ca. 20-årig pige, lammet i begge ben fra hofterne. Ikke langt fra hende en ung mand, hendes bror, der også var lammet. Pludselig begyndte hun at vride sig som en slange, og så at springe op, løbe hen til sin bror, som hun omfavnede af glæde over sin helbredelse. Ikke længe efter rejste han sig også; hans lammelse var fjernet.

Endelig kom så Gröning. Han opfordrede os til at slappe fuldstændigt af, og lukke af for vore tanker. Vi skulle ikke tænke på vores sygdom, men derimod lytte indad og iagttage, hvad der skete i vore kroppe. Man kunne iagttage, at Gröning fra altanen koncentrerede sig om en bestemt syg, som også stønnende reagerede. Han var i kamp med sine skavanker. Alt hvad jeg så, og langt mere oplevede, var så uudgrundeligt for mig, at jeg besluttede mig for at forsøge, om jeg også ville kunne reagere på Grönings påvirkning. Jeg troede dengang, at jeg kun sådan kunne forstå disse hændelser.

Da jeg senere talte med Gröning, dvs. jeg behøvede ikke at tale, han læste mine tanker og sagde: "Forsøg dog ikke at forstå det, med forstanden kan det ikke fattes."

Det var også dengang påfaldende for mig, at jeg under hele denne ventetid (en eftermiddag, en nat, en formiddag) slet ikke havde behov for mad. Det blev jeg først klar over ved min afrejse. Heller ikke de andre spiste noget.

Man havde fornemmelsen af, at hele menneskemassen var rykket op i en ophøjet stemning. Ikke i nogen kirke har jeg oplevet dette med en sådan intensitet. Menneskene virkede som en sluttet blok, rettet mod Gröning. Når Gröning trådte ind i forsamlingsrummet, hvor der herskede dødsstilhed, stod han en stund ubevægelig. Med et yderst anspændt ansigtsudtryk analyserede han de tilstedeværendes lidelser, og ordnede dem i grupper efter deres sygdomme. Alle sygelige svingninger, som de syge udstrålede, koncentrerede han i sig. Han vidste, hvad hver enkelt led af, selv om der intet var at bemærke udvendigt. Den syge behøvede slet ikke at fortælle ham om sin sygdom. Der var heller ikke nogen fysisk berøring af den syge. "Jeg ser gennem menneskene" sagde Gröning, „jeg ser hver nerve, enhver forgrening. Forklare det kan jeg ikke. Gud lader mig erkende det." Og han lærte os, hvordan vi skulle forholde os. Ikke tænke på vore sygdomme, lytte ind i os selv, iagttage virkningen i kroppen. De, som forstod at indstille sig sådan, følte den sjælelige kontakt, eller sagt på en anden måde, de modtog strålerne, som udgik fra Gröning. Disse stråler bevirker en afbalancering af kræfterne i kroppen, forstærker dens drivkraft – det vil sige dens sjæl, der først gør et menneske af vort kød. Gröning påvirker menneskets sjæl, aktiverer sjælskræfterne i ham, og beliver således grundårsagen, for grundårsagen er skyld i virkningen, "sygdommen".

Jeg har oplevet, at Gröning, endnu før han begynder at tale, ilede til en herre i baggrunden, blev stående foran ham og sagde: "De kan gå, Dem kan jeg ikke helbrede!" Manden gjorde ikke tegn til at forlade lokalet, hvorpå Gröning sagde: "Tænk engang over, hvordan De har tjent Deres penge." Manden rejste sig og gik.

Senere kom der år, hvor jeg ofte kørte til Gräfelting for at træffe Gröning privat. Jeg kunne dengang iagttage Grönings påvirkning af planter og hunde. Blomster kunne ikke standses i deres vækst i hans nærhed, og på hunde så man deres velbehag, når de indtog deres yndlingsplads ved Grönings fødder. En vagthund ville være utænkelig hos Gröning. Gröning kunne dengang ikke forlade huset om dagen, uden at blive bestormet af helsesøgende. Så han gik kun ud, når det blev mørkt.

Hans spadseretur gik så langs en skovvej med Kristi lidelsesvejs tolv steder; den førte til Mariaseg. En dag fortalte Gröning mig, at han engang på en af disse spadsereture havde taget en sten op, havde "påvirket" den, for så at lægge den ned i nærheden af et af disse tolv steder. Han sagde, hvem mon der tilfældigt ville tage den op? Nu var på denne tid hele denne skovvej netop blevet gruset. Jeg ville have den sten, blandt de millioner, ja, milliarder af sten, ville jeg finde den.

Jeg havde engang iagttaget en kat om aftenen, hvor det var mørkt. En fugl sad bag stammen af et træ, så katten kunne ikke se den fra den retning, den kom fra, og alligevel kom den i lige linie mod fuglen, og var ikke til at få bort fra retningen. Hvorfor skulle jeg ikke kunne indstille mig på Grönings stråler? Jeg gik til nogle af stederne. Og pludselig vidste jeg, dette er det rigtige sted. Jeg holdt hånden åben, søgte over alle stenene, og mærkede pludselig den kendte strøm fra Gröning. Jeg var ikke et øjeblik i tvivl om, at dette var stenen. Jeg mærkede tydeligt strålingen, der udgik fra den. Da jeg så Gröning igen, spurgte jeg ham: "Er det stenen?" Han så på den og sagde ja. Stenen har jeg endnu i dag.

Man kan kun anskueliggøre Grönings virke og dets resultater – forstå det kan man ikke – idet man sammenligner med naturen, for mennesket er en del af naturen – i det mindste forstået i meget vid forstand – og er underordnet de samme love. For at give et eksempel: Efter at en hamster har samlet sit vinterforråd af mad i et hi, går den rundt om stedet, som omgiver hiet. Uden nogen synlige tegn, eller som ræven ved ekskrementer, har den markeret grænserne. Den fremmede hamster, der går ind på dette revir, er klar over at den træder ind på et fremmed område, og opfører sig derefter. Når den bliver stillet overfor ejeren af området, stiller den ikke op til kamp, men flygter skyldbevidst.

En af Grönings udtalelser – skrevet ned dengang: "Når jeg har berørt en kugle," – han mente stanniolkuglerne – "så vender alle strålingerne, som vores jord er omgivet af, ind i den igen, og bringer mennesket i en aldrig mere udtømmende forbindelse med de himmelske stråler. Han oplever en fuldstændig nyregulering."

Da der ikke må tales om sygdomme ved disse sammenkomster, for med tankerne på dem holder man dem fast, kunne man kun konstatere helbredelser ved synlige lidelser som lammelser, døvhed, blindhed, åndssvaghed osv. Kun på reaktioner som sitren, sveden, af de helsesøgendes smertefuldt fortrukne ansigter, kunne man forstå, at helbredelsen var i gang. Gröning havde ofte en armfuld krykker og stokke, som han havde taget fra de syge. Jeg hører endnu Gröning sige, da han stod foran en meget ængstelig, som kun helt forundret betragtede sine nu bevægelige ben: "Når jeg siger til Dem, at De kan gå, så kan De gå, gå så!" Og han kunne gå, og gik. En døv beklagede sig over, at han intet hørte, hvorpå Gröning hviskede: "Hører De mig nu?" Hvorpå den tidligere døde svarede: "Råb dog ikke så højt, jeg hører Dem jo."

En mand blev engang ført herind af sin kone. Man havde af ham indtryk af et levende lig, fuldkommen apatisk. Han begreb kun med besvær og med eftertryk, at han skulle tage plads på en stol. Da Gröning kom herind, gik han straks hen til ham. Man siger

om Gröning, at han, før han går ind i rummet, hvor de, som skulle helbredes, var forsamlet, allerede var klar over hver enkelts sygdom. I fuld koncentration stod Gröning foran denne mand. Og nu begyndte det at arbejde i ham. Man så, hvordan der langsomt kom udtryk i hans ansigt, så en forståelse. Hele skalaen af udtryksmuligheder kunne man aflæse på ham. Gröning måtte også berolige kvinden, der af taknemmelig hang om hans hals. Da manden gik, virkede han fuldkommen normal. Det gjorde dybt indtryk på os.

Et andet tilfælde på Traberhof, havde i sin tid rystet mig, så min opdragelsesmæssige sindsligevægt overfor offentligheden var umulig at opretholde, da jeg så en moders glæde, da Gröning gengav hendes blinde datter synet. Det gør en ondt at se et menneske lide, men også en så stærk glæde er næppe til at overvinde.

I begyndelsen, da Gröning helbredte, lod de helbredte sig undersøge af deres læge for at få bekræftet, at de var raske. Dette skete især ved indre sygdomme. Senere, da Gröning fik helbredelsesforbud, turde ingen læge bekræfte helbredelsen. Lægeforeningen truede disse læger med udelukkelse.

Et tilfælde finder jeg særligt betegnende for Grönings evne til at helbrede. En tidligere blind går efter helbredelsen til sin øjenlæge. Diagnosen: "Intet er ændret ved Deres øjne, De kan ikke se med Deres øjne." Og den helbredte må først bevise for lægen, at han ser. – Jeg har tit talt med en tidligere landsbytosse, der efter helbredelsen er fuldkommen normal, endda virker intelligent.

Grönings helbredende kraft er ikke bundet til hans fysiske tilstedeværelse, hans stråler virker ubegrænset. Hvis en bad om helbredelse for et ikke tilstedeværende familiemedlem, lod Gröning ham ikke tale ud. "Jeg ved det allerede, gå De hjem, det er alt sammen i orden." Og vedkommende, som han havde bedt for, modtog ham rask hjemme.

Også jeg havde ofte ønsker, selv om det for det meste var uden at de, der skulle helbredes, vidste det. Engang, da Gröning hilste på mig, spurgte han: "I dag ønsker De intet fra mig?" I øjeblikket kom det bag på mig, og af lutter overmod sagde jeg: "De kunne gøre mig 20 år yngre." Dengang var jeg 59. Gröning blev alvorlig og sagde: "Men jeg er ikke skønhedslæge!", gav mig hånden og gik. Følgen var, at jeg fik, hvad kvinder i den alder allerede for længst har lagt bag sig. Og dermed er jeg vel kommet af med stoffer, som ellers fremkalder alderdom. I dag er jeg 74, og det morer mig ofte at nævne min alder til fremmede, for at nyde de forbavsede blikke, de tester mig med.

Det første retsmøde, jeg var til stede ved, hvor Gröning skulle svare på, hvorfor han havde overtrådt heilpraktikerloven, blev pludselig afbrudt. Gröning stod overfor dommeren, der spurgte ham: "Har De trods forbudet helbredt igen?" Gröning undskyldte sig: "Den der kommer i kontakt med mig, bliver helbredt!"

Så hørte vi dommeren sige, at overfor den slags tilfælde kunne han ikke afgive nogen dom, og retsmødet var slut. Senere fik vi at vide, at dommerens selv var blevet helbredt.

Gröning kunne også overdrage smerter fra den ene til den anden.

Når en syg på Grönings spørgsmål ikke kunne beskrive sine helbredelsesfornemmelser, overførte Gröning smerterne til hans nabo, der så beskrev helbredelsessmerterne, til Gröning tog dem fra ham igen.

Gröning kunne også inddrage metaller i sit kraftfelt, så ure og lignende apparater efter hans vilje fungerede eller ikke fungerede, uden at han havde berørt dem. Virkningen var så stærk, at metaller udvides eller skrumpede, og de enkelte dele blev omfangsrige. Så modtog Gröning apparatet, og alt fungerede normalt.

I begyndelsen, altså da Gröning endnu ikke havde fået helbredelsesforbud, var vi bange for, at han skulle blive bortført. En slavisk type drev rundt i nærheden af, hvor Gröning opholdt sig. De havde begrebet faren ved, at en enkelt på afstand kunne gøre våben, ligegyldigt af hvilken art, ubrugelige, hvis han ville. Da helbredelsesforbudet var kommet, forsvandt denne vogter. Der var ingen fare mere for dem, mens kampen mod Gröning var i gang i landet, og der blev sat en stopper for hans virksomhed.

De fleste syge, der søgte helbredelse hos Gröning, kom, fordi de blev regnet for uhelbredelige. Dem kunne medicinsk behandling ikke hjælpe, deres sygdom var fremkommet gennem ubevidst belastende sjælskonflikter, eller ved chok af sjælelivet, hvis ophævelse kun kunne nås gennem virkningen på ånden.

For at forblive rask, måtte de sidenhen bevare troen på vendingen i sig selv. Fra Gröning strømmede en egenkraft, som kunne virke bestemmende ind på andre væsener. Gröning var helt opfyldt af sin mission, men verden og dens videnskab var endnu ikke moden til at begribe Gröning. Den kan ikke begribe, at tro kan træde i stedet for viden, at der findes sfærer, som vore sanser ikke kan begribe, og at der findes en livsvirkelighed hinsides vor viden.

Kilde:

FREIE ARBEITSGEMEINSCHAFT BRUNO GRÖNING (Hrsg.): Porten til vejen (Stephanskirchen ved Rosenheim 1968, 1969) nr. oktober, november, december, januar.